

Juhász Judit: **Hová lett Eszter?** (részlet):

„A hófalból egy magas, sötét alak bukkant elő, megragadta mindkét karját. Arcával közel hajolt az övéhez, így érezte a meleg párás leheletét, amiről tudta, Edmondé. A férfi egy hosszú pillanatig csak nézte.

– Miért álltál meg? – kérdezte aztán, majd leakasztotta a hátizsákról a kötelet és a nő dereka köré kötötte, másik végét pedig magára. – Védett helyre kell mennünk!

– De merre?! – kiabálta vissza az orkánban Elena.

– Nincs térerő – mondta Edmond – az utat belepte a hó.

Elena hunyorogva nézett körbe. Bizott Edmondban, a férfi sokszor járt már a hegyekben hasonló helyzetben.

– Nézd – mutatott hirtelen az egyik irányba. Fényt látott a fehér félhomályban. Edmond is oda nézett. Ő is látta. Egy fénypont, mintha egy lámpa lenne, világított valahol egy magasabb részen, és ide-oda mozgott. Mindegy, gondolta, mi az, ha mozog, embernek kell lennie, akitől lehet segítséget kérni.

Megindult előre, olykor ellenőrizve, tart-e a kötél. Nem akarta ismét elveszíteni leendő feleségét. A kaptatón négykézláb kepezettettek föl. A kesztyűk, a nadrágok, a kabátujjak átáztak a nedves hóban. Elena úgy érezte, a csontjai is jéggé fagytak, mire felértek. Mindenüket belepte a hó. Máskor vicces lett volna, hogy úgy néznek ki, mint két hóember, de most... A fénypont nagyobb lett, mozgott előttük. Edmond talpra rángatta, majd a már majdnem térdig érő fehérségben lépdeltek tovább. A fénypont közeledett, majd a távolban egy nagykabátos alak jelent meg, messze tőlük.

– Mintha a Mikulás lenne, csak szürkében – villant be Edmondnak. Az alak bal karjával oldalra mutatott. Ott állt egy kis faépület alig kivehetően. – Ő lehet a vendéglátónk? – gondolta ismét Edmond – mindegy, lényeg, hogy az a hely fedett és remélem száraz.

Elena kábán állt mellette. Homályosan látta az alakot, de már nem jutott el a tudatáig, mit is akar üzeni. Csak azt érezte, Edmond karon ragadja, és húzza magával át a méteres hókupacokon. Egyszer csak nyekergő lépcsőt ért a lába. A férfi benyomta maga előtt az ajtót, behúzta magával, majd a nyekergő faajtó becsukódott mögötte. Szempilláin olvadni kezdett a hó, így először csak annyit érzékelt, hogy valami világít, és mintha melegebb is lenne, mint kint. Megtörölte a szemét, mire ámulatosan meredt maga elé. A fa épület kicsi helyisége talán melegedőként szolgálhatott, mivel a sarokban vaskályha állt, amiben ropogott a tűz. Valaki nemrég rakhatott a tűzre, mert friss fahasábok lángoltak, a kályha mellett egy akkora szőlőskád, amiben meg lehetett fürdeni, a kályhán egy nagy régi mosódézsában víz gőzölgött, másik két fazékban hó olvadt. A szőlőskád mellett kinyitható kempingasztalon kis fazék két tányérral, a másik oldalon egy kétszemélyes vendégágy megvetve. Várták őket.

– Hát – törte meg a döbönt csendet a férfi – én sok mindent vártam, de nem ezt.

Levetette a hátizsákot, majd ütemesen elkezdte magáról lehámozni az átnedvesedett ruhákat. Mikor már zokniban állt a fa padlón, kilesett az ajtó melletti kis ablakon.

– Úgy nézem, a házigazdánk nem kíván csatlakozni.

Elena is letámasztotta a zsákját, kifacsarta sapkájából, kesztyűjéből a vizet a szőlőskádba. Várta, hogy ruhájáról leolvadjon a hó.

– De nem itt van a találkozó – mondta lassan eszmélve az eredeti célra – Hány óra?

Edmond felhajtotta a pulcsija ujját.

– Öt lesz öt perc múlva.

Menyasszonya felkapta a fejét.

– Oda kell érnünk – mondta – Öt órát mondott– azzal kabát nélkül az ajtóhoz lépett. Már tépte volna fel, de Edmond elkapta a kezét, és elállta az útját.

– Eressz – próbálta Elena félrelökni, de a férfi nem engedett.

– Nem, nem engedlek ki! Odakint tombol a vihar, át vagy fagyva, és el vagy ázva.

– De az a ház nincs messze.

– Ebben a hóban száz méter is sok!

Barátnője vergődött, próbált eljutni az ajtóig. Edmond bár még soha nem csinált ilyet, lefogta.

– Elena, nyugodj meg! – kiabált rá, igaz ez sem volt kenyere. A nő kitépte magát a kezéből, ázott nadrágjában és pulóverében hátat fordított neki. Edmond tudta, mi fog következni. A mérge hamar váltott át reszketésbe, majd fázásba. A férfi többször gondolkodott azon, hogy másoknak melegük van, ha idegesek, az ő szerelme pedig reszketni kezd, vajon miért? Elena fázva ült le a földre és szinte összegömbölyödött. Haragudott rá. Vőlegénye a kályhához lépett, a rajta gőzölgő forró vizet a szőlőskádba öntötte, majd feltette az olvadt hólével teli másik edényt is a kályhára melegedni. Elenához hajolt, aki durcásan, remegve a hidegtől rá sem nézett. Edmond türelmesen fejtette le róla az ázott pulóvert, majd a felsőt. A lassú, türelmes mozdulatok aztán meghozták az enyhülést. Nemsokára mindketten a teli szőlőskádban áztak.

– Akár felfoghatjuk romantikus kirándulásnak is – mondta a férfi. A fiatal nő erre elmosolyodott. Jól esett a forró vízben feküdni és hallgatni, ahogy odakint tombol a szél.